

Pesti srác

In memoriam 1956

Mikor a gonoszság és fájdalom
sejtekbe égő éjszakája után
egyszer csak felemelte szép fejét,
belülről áradt szeméből a fény;
s mint egy felhólyagzó gondolat,
kék glóriákra hasadt a sötét.
Mert hitte, hogy sorsa több, mint ő maga,
hogy újra születhet, életben a lét,
oly hatalmas, bátor pillanat,
s értelmet nyertek szavak: Ember és Haza.
Bár a hernyótalpaktól zörgő hajnalon
tekintetét izzó vashidak pántolták
a történelem véres folyama fölé,
majd vasszörnyek szórták száz darabra
szabadságtól könnyű, édes testét,
s nem maradt róla több emlék,
mint egy félbehagyott lekváros kenyér,
egy el nem dobott Molotov-koktél,
szelleme nem maradt rab többé
és holtában is sugárzóan él.
Átjárja minden reményünket,
megszenteli szerény áldozatunkat,
felmagasztalja minden bukásunkat.
Általa értjük megint, mit jelent a Mi
s elmosódik bennünk a te meg az én:
együtt lüktetünk az idők tetején.

(A mű a *Mai szívekben 1956 forradalma* című pályázaton I. díjat nyert.)